



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. Ch.**, nar., bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2015, č. j. KUJI 66701/2015, sp. zn. OOSČ 859/2015 OOSC/290/PK

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 16. 12. 2015 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. KUJI 66701/2015, sp. zn. OOSČ 859/2015, OOSC/290/PK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015, č. j. MMJ/OD/14212/2015-11, JID: 143076/2015/MMJ, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 9. 5. 2015 v 7:38 hod. jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., reg. zn., na silnici č. I/38 ve směru jízdy Štoky – Jihlava, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 54 km/h v obci Jihlava, městská část Červený Kříž, souřadnice GPS 49°27'33.725"N; 15°36'37.164"E. V místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h mu byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 108 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ve výši ±3% byla stanovena jako nejnižší možná naměřená

rychlost vozidla 104 km/h. Tímto jednáním obviněný porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se výše uvedeného přestupku, za který mu správní orgán I. stupně uložil podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokutu v částce 8.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, a současně též povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný napadené rozhodnutí založil na následujícím zdůvodnění. V první řadě se věnoval hodnocení vymezení místa spáchání přestupku v oznámení o zahájení řízení, přičemž dovodil, že obsah oznámení o zahájení řízení zcela vyhovuje požadavkům ust. § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dle názoru žalovaného byl obviněný v rámci tohoto oznámení dostatečně informován o tom, co je mu kladeno za vinu a v jaké věci je předvoláván k ústnímu jednání. Pokud měl obviněný o místě spáchání přestupku, který mu byl kladen za vinu, jakékoli pochybnosti, mohl využít svého práva dle ust. § 38 odst. 1 správního řádu, nahlédnout do spisu a získat ve věci veškeré informace, které k přípravě na ústní jednání potřeboval. Oznámení o zahájení přestupkového řízení mu bylo doručeno dne 13. 7. 2015, přičemž ústní jednání se konalo dne 2. 9. 2015. Obviněný měl pro vykonání svých procesních práv dostatečný časový prostor a skutečnost, že zůstával z vlastní vůle v pasivitě, nemůže být vykládána jako pochybení správního orgánu I. stupně.

Žalovaný na základě námitek žalobce s využitím veřejně dostupných map prověřil místo spáchání přestupku a dospěl k závěru, že z těchto map je zcela patrné, že silnice č. I/38 skutečně obcí Jihlava – Červený Kříž prochází a jedná se o rovinný úsek. Provádět dokazování návodem k obsluze ke zjištění, že měření není možné provádět v zatáčce, by za těchto okolností bylo zcela nadbytečné, stejně jako dokazování znaleckým posudkem. Místo měření rychlosti je vymezeno souřadnicemi GPS, dle kterých lze ověřit, že přestupek byl skutečně spáchán v obci. Také na fotodokumentaci přestupku se v pozadí nachází dopravní značka IS 12a „obec“, kterou obviněný v době před změřením míjel. Obecnou úpravou tedy byla v místě měření stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, kterou obviněný svou jízdou o rychlosti 104 km/h výrazně překročil. Co se týká námitky obviněného, že policejní vozidlo bylo chybně ustaveno k ose vozovky, ani tuto žalovaný nepovažuje za důvodnou. Po důkladném přezkoumání fotodokumentace přestupku žalovaný zjistil, že na snímku je zřetelně zachyceno předmětné vozidlo, registrační značka vozidla je čitelná. Vozidlo se nachází v radarovém svazku, ve správné pozici, v radarovém svazku se nenachází žádná překážka a mezní hranice místa konce vozidla byla dodržena. Samotný snímek ze silničního rychloměru nejeví známky chybného měření, jako např. netypické postavení nafocení vozidla apod. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, které by dávaly vzniknout pochybnostem o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru, který je součástí spisového materiálu. Na základě těchto zjištění žalovaný konstatuje, že vozidlo řízené obviněným bylo změřeno správně a více v této věci nepovažuje za nutné prokazovat. Žalovaný neshledal, že by napadené rozhodnutí, popř. řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo v rozporu s právními předpisy, proto byl nucen dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání obviněného zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně namítl, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze, a to proto, že měřící vozidlo bylo ustaveno v rozporu s Návodem k obsluze, kdy měření bylo provedeno v zatáčce, což Návod k obsluze zakazuje. Žalobce navrhl k prokázání svého tvrzení provést Návod k obsluze (za účelem prokázání, že měření v zatáčce je zakázáno) a dále znalecký posudek provedený znalcem v oblasti geodzie. Žalovaný odmítl žalobcem navrhované důkazy provést, když konstatoval, že z mapového podkladu vyplývá, že komunikace je v předmětném úseku přímá. Žalobce zastává názor, že takové vypořádání námítky je zcela nedostatečné. Žalobce totiž konkrétně uvedl, že Návod k obsluze zakazuje zakřivení komunikace vyšší, než 10 cm (výchylky) na 25 m (komunikace), což je zakřivení 0,4 %. Takový odklon komunikace není z mapy (v neznámém měřítku), kterou užil žalovaný, zjistitelný. Žalobce má za to, že ani jedno z tvrzení žalovaného není důkazem, přičemž nebylo dostatečně určitým a přezkoumatelným způsobem zdůvodněno. Proto bylo nutné, aby byl před správním orgánem proveden důkaz znaleckým posudkem znalcem z oblasti geodzie (tj. zeměměřičem). Nicméně žalovaný důkaz neprovedl, což žalobce považuje za podstatnou procesní vadu s tím, že odkázal na rozsudek ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014 – 34 a také na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05.

Podle názoru žalobce, má správní orgán povinnost provádět veškeré navrhované důkazy, existuje-li šance, že mohou dosud zjištěný skutkový stav zpochybnit, přičemž k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40. Žalobce zastává názor, že konkrétní výstup o zakřivení komunikace by byl způsobit vyvrátit odhad úředníka žalovaného, a proto bylo vhodné jej provést. Žalovaný pak bez dalšího odůvodnění neprovedl jako důkaz Návod k obsluze, který žalobce navrhl k prokázání tvrzení, že je zakázáno měřit rychlost v místě, kde je komunikace zakřivená o více než 0,4 %. Žalobce zastává názor, že absence provedení Návodu k obsluze k prokázání tvrzení žalobce představuje podstatnou vadu řízení. Žalovaný tak nijak nevypořádal argument žalobce, dle kterého bylo měřeno v rozporu s Návodem k obsluze proto, že bylo měřeno v nikoli přímém úseku komunikace. Žalobce zastává názor, že z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále z právní opatrnosti předkládá soudu mapu, kterou zjevně užil žalovaný ke svému odhadu, ze které se skutečně na první pohled jeví, že je vozovka přímá. Při bližším přezkoumání mapy je však zřejmé, že tomu tak není. Žalobce provedl jednoduchý výpočet, jehož přesnost má mnohonásobně vyšší výpovědní hodnotu nežli odhad správního orgánu. Do snímku byla zanesena úseč v délce 164 metrů, pro zjištění přepočteného koeficientu. Délka této úseče byla rovněž zaznamenána v pixelové míře. Z poloviny této úseče byla vedena výška úseče, jejíž rozměr byl opět znám v pixelové míře a díky známému přepočtenému koeficientu byla spočítána i její metrová délka, která byla v následujícím výpočtu použita pro výpočet křivosti. Žalobce v této souvislosti přiložil i výpis z tabulkového editoru použitého pro provedení výpočtu. Tímto výpočtem dospěl k závěru, že poloměr oblouku byl spočítán a činí 1377 metrů. Tato hodnota je menší, než návodem specifikovaných 1600 metrů, resp. zakřivení 10 cm na 25 m, tedy zatáčka je ostřejší. Obsluha postupovala v přímém rozporu s návodem k obsluze při výběru stanoviště v tomto místě, neboť měřit ve vnějším poloměru zatáčky je zakázáno. Žalobce nepožaduje po zdejších soudu, aby přezkoumával výpočet rovnosti nebo zakřivení komunikace, ale aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil proto, že žalovaný se řádně nevypořádal s argumentem, že vozovka nebyla v místě měření přímá, a sám

neprovedl žalobcem navržené důkazy, které byly způsobilé tuto skutečnost jednoznačně potvrdit.

Žalobce dále namítal, že měřicí vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou, což je též v rozporu s Návodem k obsluze, a proto byla rychlost jízdy vozidla žalobce změřena vadně. Žalovaný nerozporoval pravdivost či věrohodnost tvrzení žalobce, tj. nerozporoval samotné tvrzení, že by policejní vozidlo bylo ustaveno nikoli rovnoběžně, avšak konstatoval, že tato námitka není důvodná, neboť „*na snímku je zřetelně zachyceno předmětné vozidlo, registrační značka vozidla je čitelná, vozidlo se nachází v radarovém svazku, ve správné pozici, v radarovém svazku se nenachází žádná překážka a mezní hranice místa konce vozidla byla dodržena*“. Žalobce zastává názor, že takové tvrzení žalovaného jeho námitku nesprávného ustavení měřicího vozidla (a v tom důsledku vadně provedeného měření) nijak nevyvrací. Není totiž zřejmé, z jakých důkazů žalovaný dovodil, že v případě, že by bylo vozidlo ustaveno v rozporu s Návodem k obsluze, tak by měřené vozidlo nebylo zachyceno zřetelně, nebo by mělo nečitelnou značku, nebo by se nenacházelo v radarovém svazku. Tvrzení, že mezní hranice místa konce vozidla byla dodržena, je ničím nepodložené, neprokázané a neodůvodněné spekulativní tvrzení, které nadto nemá žádnou relevanci k námitce žalobce. Pokud žalovaný pouze obecně konstatoval, že měření bylo provedeno správně, protože nevykazuje jiné vady, pak opět nijak nevyvrátil námitku žalobce směřující do správnosti provedeného měření. Úvaha žalovaného není relevantní, neboť jím tvrzené skutečnosti nemají žádný vliv na to, že pokud je vozidlo ustaveno nikoli rovnoběžně s osou vozovky, vzniká odchylka měření převyšující odchylku, pro kterou je rychloměr kalibrován.

Žalobce dále namítl, že nebylo měřeno v obci, ale mimo obec, pročez v měřeném úseku platila za nejvyšší povolenou rychlost 90 km/h. S touto námitkou se žalovaný pokusil vypořádat tak, že „*s využitím veřejně dostupných map prověřil místo spáchání přestupku, kdy z těchto map je zcela patrné, že silnice č. I/38 skutečně obcí Jihlava – Červený Kříž prochází*“, dále, že „*Místo měření rychlosti je vymezeno souřadnicemi GPS, dle kterých lze ověřit, že přestupek byl skutečně spáchán v obci. Také na fotodokumentaci přestupku se v pozadí nachází dopravní značka IS 12a „obec“, kterou obviněný v době před změřením míjel.*“ Co do první citované věty napadeného rozhodnutí žalobce namítá, že úvaha v této větě obsažená vede pouze k závěru, že silnice č. I/38 prochází obcí Jihlava – Červený Kříž. Nijak z ní však neplyne, že žalobce se v okamžiku změření v této obci nacházel. Tato úvaha tak nijak námitku žalobce, že ke změření nedošlo v obci, nevypořádává; s touto se argumentačně mýjí (žalobce nenamítal, že silnice č. I/38 neprochází obcí, ale že ke změření nedošlo v obci). K takovému závěru by bylo možné dojít např. tehdy, pokud by žalovaný uvedl, v jaké vzdálenosti se vozidlo žalobce nacházelo od rychloměru v okamžiku změření a v jaké vzdálenosti se od rychloměru v jízdním pruhu žalobce nachází dopravní značka IS 12a. Taková úvaha však v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí. Nelze tak ze skutečnosti, že rychloměr se nacházel v obci, bez dalšího dovodit, že i ke změření došlo v obci. Podle GPS souřadnic dle výroku rozhodnutí (49.4593681N, 15.6103233E) mělo k přestupku dojít na výjezdu z BČS, což je veřejná účelová komunikace, nadto nacházející se v obci S. Dále je ve výroku předmětného rozhodnutí jako místo přestupku uvedeno, že k němu mělo dojít „*na silnici č. I/38*“. To je však v rozporu s určením místa přestupku dle GPS souřadnic, neboť podle těchto mělo k přestupku dojít na účelové pozemní komunikaci bez čísla.

Dále žalobce namítá, že tato úvaha žalovaného nemá oporu ve spise, resp. je nepřezkoumatelná, neboť při ní dle svých slov vycházel žalovaný z „*veřejně dostupných map*“; obsahem spisu však žádné takové mapy nejsou. Žalovaný ani neuvedl, které veřejně dostupné mapy při konstruování své úvahy využil. Tímto postupem žalovaného tak byl žalobce zbaven možnosti případně v odvolacím řízení namítat, že žalovaným užití mapové

materiály jsou nesprávné, jelikož postupoval-li by žalovaný v souladu se zákonem, doplnil by spis o mapy, které hodlal použít při svém rozhodování, o čemž by správně měl žalobce vyrozumět a umožnit mu se s podklady rozhodnutí seznámit a k těmto se případně vyjádřit. Nic z toho se však nestalo. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. A jelikož o „veřejně dostupné mapy“ zjevně žalovaný opřel své rozhodovací důvody, měla tato procesní vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítl, že předně není zřejmé, zda ověření, že se přestupek stal v obci, žalovaný pomocí GPS souřadnic skutečně provedl, či zda to v odůvodnění pouze uvedl jako možnost, kterou nevyužil, neboť měl za to, že k přestupku došlo v obci již na základě jiných indicií. Dále není zřejmé, odkud žalovaný GPS souřadnice čerpal, proč je jeho úvaha nepřezkoumatelná. Pokud je čerpal ze záznamu o přestupku, uvádí k tomu žalobce následující. Použitý rychloměr je ověřen a lze ho používat jako stanovené měřidlo pouze k měření rychlosti, jak vyplývá z ověřovacího listu. Použitý rychloměr přitom ani nedisponuje funkcí určovat svou polohu, nadto polohu měřeného vozidla. Údaj o GPS poloze tak byl do Záznamu o přestupku zjevně zapsán obsluhou rychloměru. Bylo tedy nutné k jeho prokázání vyslechnout osobu, která tento údaj do Záznamu o přestupku vložila za účelem zjištění, jak tento údaj získala. Jelikož však prvostupňový správní orgán uvedl údaj o GPS poloze i ve výroku svého rozhodnutí, což žalovaný aproboval, způsobil tím nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nesplnil svou povinnost dle § 89 odst. 2 správního řádu, když aproboval výrok, v němž bylo stanoveno místo přestupku na základě nepřípustného důkazu.

Pokud žalovaný uvedl, že se v pozadí na fotografii nacházela dopravní značka IS 12a „obec“, kterou obviněný v době před změřením míjel, žalobce k tomu namítl, že na fotodokumentaci se se v pozadí za obviněným nachází několik svislých dopravních značek, všechny jsou však otočeny opačným směrem, nelze tedy z fotodokumentace zjistit, o jaké dopravní značky se jedná (kromě informace o tom, že se jedná o dopravní značky svislé). Tato úvaha je tak rovněž nepřezkoumatelná, neboť z odůvodnění nijak nevyplývá, jak žalovaný došel k závěru, že některá z dopravních značek viditelných na fotografii je dopravní značka IS 12a. Lze přisvědčit žalovanému, že podle tvaru by bylo možné určitou představu o významu dopravní značky získat, nelze však v žádném případě nad veškerou pochybnost z fotodokumentace zjistit, zda např. nejvzdálenější dopravní značka je dopravní značkou IS 12a, nebo IS 12b. Žalobce má za to, že dopravní značka, viditelná na fotografii označuje naopak konec obce (tj. IS 12b). S ohledem na zásadu in dubio pro reo však měl žalovaný vzít za to, že se jedná o DZ IS 12b, případně měl věrohodným způsobem prokázat, že se jedná o DZ IS 12a. Jelikož tak svým postupem žalovaný aproboval pochybení prvostupňového správního orgánu, spočívajícím v porušení § 3 správního řádu, též napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť o rozhodné skutečnosti, zda ke spáchání přestupku došlo v obci, zůstaly důvodné pochybnosti, když úvahy žalovaného, které měly vypořádat námitky žalobce, neobstály. Žalobce naopak trvá na tom, že místo změření nebylo v obci, neboť zde chyběly oba znaky obce, jak ji definuje zákon o silničním provozu v § 2 písm. c). Z fotodokumentace je zřejmé, že druhý znak obce, totiž zastavěnost území, chyběl. Ze snímku, jenž je obsahem záznamu o přestupku, lze vidět, že měřený úsek vykazuje znaky typické pro pozemní komunikace mimo obec, když zde chybí jakákoliv zastavěnost, jsou zde patníky a nikoli městská vegetace. I kdyby tedy byl daný úsek osazen příslušnou dopravní značkou, nejednalo by se o obec podle silničního zákona, neboť nebyl naplněn druhý znak, tedy zastavěnost území.

Žalobce konečně namítá, že oba správní orgány při zjišťování místa údajného přestupku vycházely pouze z listin, které mají povahu úředního záznamu. Úřední záznam

však nemůže jako podklad rozhodnutí o přestupku sám o sobě obstát, nadto v případě, že z něj správní orgán čerpá informace o skutečnosti, kterou obviněný rozporuje (tj. je-li úřední záznam v rozporu s tvrzením obviněného, je nutné přihlížet právě k tvrzení obviněného, není-li procesně proveditelným důkazem vyvráceno). O skutečném stavu věci tak zůstaly důvodné pochybnosti, přičemž nelze vyloučit, že více světla by mohly do věci vnést svědecké výpovědi policistů, které však žalovaný neprovedl.

Dále žalobce namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vadný, a to z více důvodů. Předně žalobce poukazuje na to, že ve výroku chybí informace o tom, jakou formou zavinění měl žalobce údajný přestupek spáchat, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Ani odůvodnění neobsahuje úvahy správního orgánu prvního stupně, které ho vedly k závěru, že žalobce naplnil všechny znaky přestupku, a tedy i zavinění. Odůvodnění sice obsahuje odstavec, ve kterém je konstatováno, že „*k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti*“; tento odstavec je však pouze obecným pojednáním o tom, že znak zavinění je pro konstatování přestupku nezbytný. Správní orgán se v něm nijak nezabýval případem žalobce. Nelze tedy mít za to, že správní orgán se formou zavinění vůbec zabýval; zmiňovaný odstavec má nejspíše původ ve vzoru, který oprávněná úřední osoba používá ve všech případech rozhodnutí o přestupku.

Znak zavinění je však obligatorním znakem přestupku (§ 3 zákona o přestupcích). Jelikož se jeho naplnění správní orgán prvního stupně nijak nevěnoval, a nekonstatoval např. alespoň to, že žalobce naplnil jeho nejnižší formu, totiž nedbalost nevědomou, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť výrok o vině žalobce z přestupku nemá oporu v odůvodnění, když toto vůbec neobsahuje úvahy správního orgánu o tom, že žalobce přestupek zavinil. Žalobce dále namítá, že výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu je nepřezkoumatelný, neboť je vnitřně rozporný. Místo přestupku je v něm totiž stanoveno několika způsoby, které každý staví místo přestupku na místo jiné. Podle výroku předmětného rozhodnutí mělo k přestupku dojít „*v obci Jihlava, městská část Červený Kříž*“, to je však v rozporu s určením místa podle GPS souřadnic, jakož i podle čísla pozemní komunikace (silnice č. I/38), neboť GPS souřadnice ve výroku staví místo přestupku do obce Střítež a silnice č. I/38 městskou částí Červený Kříž neprochází. Vnitřně rozporný výrok je zjevně nepřezkoumatelný. Jelikož žalovaný nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, způsobil tím nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nedostál své povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce závěrem tvrdí, že se nemohl dopustit přestupku tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, neboť v obci Jihlava, městská část Červený Kříž, neplatí obecným právním předpisem stanovená nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, ale místním značením dovolená nejvyšší rychlost jízdy 70 km/h, k čemuž se žalobce odkazuje na fotografii z aplikace Google StreetView, kdy ke shodnému poznatku dospěl jeho advokát při přípravě k sepisu žaloby. Obviněný tuto skutečnost nemohl namítat dříve, neboť, jak uvedl jeho zástupce, specifikace místa ve sdělení obvinění (i výroku rozhodnutí) byla natolik vágní, že jakoukoli argumentaci znemožňovala.

Žalobce dále zastává názor, že správní orgány nesprávně odůvodnily výši sankce. Při výměře pokuty správní orgán jednak porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když přestupek shledal závažným mj. proto, že k němu došlo v obci. Tato skutečnost je však již znakem skutkové podstaty přestupku. Již z tohoto důvodu je vyměřená pokuta nezákonná. Správní orgán rovněž při výměře pokuty vycházel z toho, že k přestupku došlo v blízkosti frekventované křižovatky. Existence takové křižovatky však nebyla v řízení nijak zjišťována,

nadto její frekventovanost. Jelikož správní orgán vzal tuto okolnost za okolnost rozhodnou při výměře pokuty, a to v neprospěch žalobce, měla tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí.

Správní orgán dále přihlédl jako k přitěžující okolnosti k tomu, že žalobce má v evidenční kartě řidiče (dále také „EKŘ“) 6 záznamů a jeho bodové hodnocení ke dni rozhodování činilo 3 body. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, pojednávající o analogické aplikaci institutu zahlázení pro účely přestupkového řízení. Jelikož přestupky zaznamenané v EKŘ žalobce ke dni rozhodování správního orgánu byly spáchány za právního stavu, kdy se tyto promlčovaly v době jednoho roku, lze dovodit, že při výměře sankce lze přihlížet pouze k těm přestupkům, ze kterých byl žalobce pravomocně usvědčen méně než před rokem před okamžikem rozhodování správního orgánu. Správní orgán rozhodoval dne 2. 9. 2015. Z EKŘ pak vyplývá, že v době mezi 2. 9. 2014 a 2. 9. 2015 spáchal žalobce pouze jeden přestupek. Jelikož správní orgán prvního stupně vyměřil žalobci pokutu na základě přestupků, které již byly zahlazeny, uložil pokutu nezákonně. Jelikož žalovaný rozhodnutí správního orgánu potvrdil, způsobil tím nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce rovněž namítá, že prvostupňový správní orgán při výměře pokuty přihlédl k tomu, že žalobce měl ke dni rozhodování bodové hodnocení ve výši 3 body. To je však v rozporu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu, ve které byl vysloven názor, že už i zápis bodového hodnocení je trestem. Nelze proto při výměře sankce přihlížet k bodovému hodnocení řidiče, neboť by tím docházelo k porušení zásady zákazu dvojího trestání. Žalovaný opět tento nezákonný postup správního orgánu aproboval, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce konečně uvádí, že i kdyby k přestupku skutečně došlo v obci ve smyslu silničního zákona, materiální škodlivost takového skutku by byla nulová, neboť v daném případě nedošlo k ohrožení zájmu, který je zákonem chráněn, totiž bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jak totiž vyplývá již z fotodokumentace, místo změření bylo fakticky úsekem pozemní komunikace mimo obec; právní povaha tohoto úseku je sice sporná, nelze však odhlédnout od faktu, že obviněný měl být změřen na silnici I. třídy. Její podoba se přitom v měřeném úseku nijak neodlišuje od úseků, kde na této silnici platí nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Žalobce tak má za to, že by měl být správně trestán (proběhlo-li měření rychlosti správně) za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, neboť fakticky se jednalo o úsek, kde obecně platí rychlostní limit 90 km/h. I materiální škodlivost by se tak měla posuzovat vzhledem k fakticitě.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce přesto podal k vyjádření žalovaného obsáhlou **repliku** ze dne 23. 9. 2016, v níž uvedl další důvody na podporu své žalobní argumentace. K žalobnímu bodu týkajícímu se neprovedených důkazů ve správním řízení pak žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31. Žalobce má stále za to, že ohledně přímosti měřícího úseku ve věci zůstala důvodná pochybnost, a bylo proto na místě žalobcem navržené znalecké dokazování provést. Nebylo přitom vyloučeno, aby žalovaný odstranil dané pochybnosti jiným způsobem, např. odborným vyjádřením příslušného orgánu veřejné moci, což by nepochybně bylo v souladu se zásadou hospodárnosti. Avšak prostým tvrzením, že žalovanému se daný úsek zdá přímý, pochybnosti o přímosti měřícího úseku odstraněny být nemohly – neboť zde bylo tvrzení proti tvrzení, kdy tvrzení žalobce – na rozdíl od tvrzení

žalovaného – bylo opřeno o přezkoumatelný technický výpočet, a tedy mu dle názoru žalobce svědčí vyšší přesvědčivost. Žalobce proto namítá, že žalovaný se řádně nevypořádal s jeho důkazním návrhem na znalecké dokazování, jakož se mu nepodařilo ani přesvědčivě vypořádat jeho argument, že měřicí úsek nespĺňuje požadavky Návodu k obsluze. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jakož i tzv. opomenutý důkaz (viz k tomu náleží ÚS ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05). K postupu žalovaného, který ohledně přezkumu místa spáchání přestupku odkázal na veřejně dostupné informace, žalobce uvedl, že je podstatné, zda určitý podklad rozhodnutí fakticky je účastníkům řízení dostupný či nikoliv (např. zda se jedná o veřejně dostupné informace prostřednictvím sítě internet), pokud účastníci řízení neví, že takovýto materiál bude podkladem rozhodnutí. Podstatou práva účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním je totiž možnost účastníka řízení se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Pokud žalovaný vycházel při vydání rozhodnutí např. z map dostupných na www.mapy.cz, je nesporné, že tyto mapy jsou veřejně dostupné, resp., že jsou dostupné žalobci, nicméně žalobce nebyl žalovaným nijak vyrozuměn o tom, že žalovaný na základě nich bude rozhodovat. Žalobce proto nemohl např. namítat, že tyto mapy neodpovídají skutečnosti, tj. že jsou neaktuální, chybné, neúplné atp. V této souvislosti žalobce navrhl provést jako důkaz příslušný územní plán, zda se údajné místo přestupku nachází v zastavěném území ve smyslu stavebního zákona.

K absentujícímu vymezení formy zavinění žalobce dodal, že i v případě, kdy by správní orgán konstatoval zavinění nedbalostní, bylo by na místě, aby se blíže zabýval naplněním jednotlivých znaků takové formy zavinění. Dále žalobce podotkl, že na výrok, jakožto autoritativní část rozhodnutí, jsou kladeny vyšší požadavky na přesnost a určitost, jakož i to, že nedostatky výroku nelze sanovat odkazem na odůvodnění, či obsah spisu. K argumentaci porušením zákazu dvojího přičítání týchž skutkových okolností žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 – 105. Žalobce setrval na svých návrzích obsažených v žalobě, avšak v souvislosti s tím, že navrhl provést dokazování, požádal o nařízení jednání.

V. Jednání

Krajský soud ve věci nařídil jednání, které se konalo v omluvené nepřítomnosti zástupce žalovaného a v neomluvené nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce dne 22. 8. 2017. Krajský soud konstatoval obsah soudního spisu a dále připojeného správního spisu prvostupňového orgánu a žalovaného.

Ze **správního spisu** vyplývají následující skutečnosti. Záznam o přestupku ze dne 9. 5. 2015 obsahuje fotografii měřeného vozidla žalobce, z níž je viditelné vozidlo na průjezdu situací měření v levém středu snímku. Na snímku jsou dále viditelné tři svislé dopravní značky otočené k objektu zády. Dále je ze záznamu o přestupku patrné, že měření bylo provedeno s dosahem radaru 60 m, rychlost měřeného vozidla činila 108 km/h, místo měření je identifikováno GPS souřadnicemi 49°27'33.725"N; 15°36'37.164"E s tím, že textově je místo označeno jako „SILNICE I/38“, měření proběhlo z klidové pozice měřicím zařízením RAMER10 v čase 7:38:21 hod. Ve spisu je dále založen ověřovací list silničního radarového rychloměru RAMER 10C s platností ověření do dne 22. 2. 2016. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 9. 5. 2015 vyplývá, že služební vozidlo bylo umístěno na výjezdu z BČS. Ve směru od obce Štoky ve směru jízdy na Jihlavu přijelo vozidlo tov. zn., RZ, které bylo po změření následně zastaveno na silnici I/39 na exitu Pávov. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 2. 7. 2015 vyplývá, že aktuální stav bodového hodnocení je 3 body, přičemž je evidováno 6 záznamů o přestupcích z dřívějška, z toho jeden

záznam ze dne 21. 3. 2015, ostatní starší více než dva roky ode dne spáchání předmětného přestupku. Z protokolu o jednání vyplývá, že proběhlo v nařízeném termínu dne 2. 9. 2015, a to v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti obviněného, který se k tomuto jednání bez omluvy nedostavil. V rámci tohoto ústního jednání provedl prvostupňový orgán dokazování listinou, a to přestupkovým spisem Policie ČR, který tvoří oznámení přestupku, oznámení přestupku sepsané na místě, fotodokumentace, kopie ověřovacího listu silničního rychloměru a úřední záznam Policie ČR. Dále byl hodnocen výpis z evidenční karty řidiče. K protokolu o jednání je připojeno CD s elektronickou verzí návodu k použití měřicího zařízení RAMER 10. Po ukončení ústního jednání vydal správní orgán I. stupně napadené rozhodnutí vypravené dne 2. 9. 2015. Proti němu žalobce podal odvolání ze dne 22. 9. 2015, když dříve bylo již dne 15. 9. 2015 doručeno prvostupňovému orgánu vyjádření zmocněnce žalobce Ing. J. ze dne 15. 9. 2015.

Dále byl krajským soudem při jednání proveden důkaz tiskovými sestavami www.google.cz/maps, režim Streetview, datum pořízení obrázku květen 2014, počet listů 4, které zobrazují situaci dopravního značení na měřeném úseku komunikace I/38 ze směru od obce Štoky v části, kde tato komunikace prochází obcí Jihlava, část Červený kříž (založeno do spisu). Dále proveden důkaz tiskovou sestavou z www.mapy.cz zobrazující místo měření (BČS Agip), a důkaz tiskovou sestavou www.mapy.cz zobrazující území obce Jihlava – Červený kříž.

Další dokazování ve věci krajský soud neprováděl a ukončil dokazování. Poté za využití § 49 odst. 11 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přikročil k vyhlášení rozsudku formou zkráceného znění.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

K první skupině žalobních námitek, které tvrdí nesprávný průběh měření provedeného Policií ČR, krajský soud uvádí následující. Návod k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C, kterým bylo provedeno měření vozidla žalobce, je součástí správního spisu prvostupňového orgánu (přiložen na CD disku k protokolu o jednání), stejně tak je součástí podkladů pro rozhodnutí i průmět kontrolní šablony na fotografii měřeného vozidla žalobce. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že měření vozidla v zatáčce je v návodu k použití měřicího zařízení RAMER10 nežádoucí, resp. je omezeno úhlem zakřivení vozovky, který v souladu s tvrzením žalobce činí 1600 m. Z návodu k použití (s. 12) pak výslovně vyplývá, že měření na vnějším okraji zatáčky není dovoleno. Krajský soud není kompetentní k přezkoumání matematické správnosti výpočtu žalobce, který zařadil do žaloby, nicméně žalobce po soudu ani nepožadoval, aby k tomuto tvrzení žalobce soud prováděl další dokazování, avšak požadoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. S tímto závěrem žalobce se však krajský soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů. Jak krajský soud ověřil z dokazování mapovými podklady (získanými z www.google.cz/maps a www.mapy.cz) provedeným při jednání, úsek, v němž bylo provedeno měření, nijak nepřipomíná klasickou zatáčku, nýbrž

rovný přehledný úsek silnice, který je z vizuálního pohledu klasickým příkladem místa vhodného pro měření. Krajský soud nemá za to, že by žalovaný měl mít jakékoliv pochybnosti o tom, že by měření mělo být ovlivněno údajným zakřivením vozovky, které se snaží vyvolat předložením výpočtu údajného zakřivení vozovky v místě měření. Krajský soud per argumentum ad absurdum dovozuje, že pokud by mělo být měření vyloučeno v místě, v němž bylo provedeno v předmětné věci, pak by muselo být vyloučeno ve valné většině jiných situací, neboť je obvyklé, že silnice je vedena krajinou pod určitým úhlem. To, že se už jedná o „zatačku“ ve smyslu návodu k použití, by mělo být zjevné nikoliv až z mapových podkladů, nicméně již při rekognoskaci terénu obsluhou měřicího zařízení. Za této situace se krajský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že nebyl důvod provádět důkaz návodem k obsluze (který je ovšem ve správním spisu i tak založen jako podklad rozhodnutí) či znaleckým posudkem, resp. odborným vyjádřením ohledně správnosti provedeného měření. Žalobcem požadovaný znalecký posudek z oboru geodzie, který by měl prokázat nadměrné zakřivení vozovky, krajský soud nepovažuje za standardní důkaz, který by měl vypovídat o situaci měření, a proto na tento důkazní návrh žalobce nepřistoupil. Jako irelevantní vyhodnotil krajský soud i návrh na provedení důkazu územním plánem. Krajský soud na okraj věci podotýká, že tyto námitky žalobce uplatnil prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. ve vyjádření ze dne 15. 9. 2015 (tedy formálně nikoliv v odvolání), kde však neprezentoval svou verzi výpočtu zakřivení vozovky na místě měření, pouze tvrdil, že v daném případě bylo zakřivení vozovky větší než poměr 10 cm na 25m délky. Žalovaný se tedy logicky s námitkou vypořádal méně podrobně, nicméně krajský soud v této úvaze – jak již bylo předesláno – nespatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

K další skupině námitek týkající se ustavení vozidla při měření (služební vozidlo nebylo podle žalobce ustaveno vodorovně s osou komunikace), krajský soud uvádí, že ani tyto námitky nepovažuje za opodstatněné. Z provedené měření a jeho dokumentace v záznamu o přestupku skutečně nevyplývají žádné indicie směřující k tomu, že by měření mělo být zatíženo uvedenou vadou. Tvzení žalobce je tak neopodstatněné, je pouhou spekulací o tom, jak by mohlo být měření stíženo nějakou chybou. Žalobce sice správně uvádí, že vozidlo vybavené měřicím zařízením musí být ustaveno rovnoběžně s osou vozovky, což je dostatečně podrobně popsáno zejm. na s. 72 návodu k obsluze, nicméně sám netvrdí, co by mělo nasvědčovat závěru, že takto měřicí vozidlo nebylo při měření ustaveno. Není úkolem správních orgánů ani soudu zabývat se spekulacemi žalobce, nýbrž pouze takovými tvrzeními, která mají oporu ve zjištěném skutkovém stavu a jsou nadána takovou mírou pravděpodobnosti, aby bylo smysluplné se jimi zabývat.

Žalobce dále namítl, že nebylo měřeno v obci, ale mimo obec, pročez v měřeném úseku platila za nejvyšší povolenou rychlost 90 km/h. Úvaha žalovaného tak nijak námitku žalobce, že ke změření nedošlo v obci, nevypovídá; s touto se argumentačně mýlí, neboť žalobce nenamítal, že silnice č. I/38 neprochází obcí, ale že ke změření nedošlo v obci. Ze skutečnosti, že rychloměr se nacházel v obci, nelze bez dalšího dovodit, že i ke změření došlo v obci. Podle GPS souřadnic dle výroku rozhodnutí (49.4593681N, 15.6103233E) mělo k přestupku dojít na výjezdu z BČS, což je veřejná účelová komunikace, nadto nacházející se v obci S. Krajský soud k těmto tvrzením provedl dokazování tiskovými sestavami z veřejně dostupných map (získanými z www.google.cz/maps, režim Streetview a www.mapy.cz) a v kontextu skutkových okolností plynoucích ze správního spisu (zejm. záznamu o přestupku) dovodil, že měřený úsek, v němž se pohybovalo vozidlo žalobce, je jednoznačně za svislou dopravní značkou IZ 4a vymezuje začátek území, kde platí pravidla silničního provozu pro provoz v obci s textem „JIHLAVA ČERVENÝ KŘÍŽ“. To zároveň podle krajského soudu jednoznačně vypovídá o tom, že předmětný úsek silnice I/38 u odbočky k čerpací stanici BČS bylo třeba považovat z hlediska platné úpravy pravidel silničního provozu za obec, a to včetně

pravidla o nejvyšší povolené rychlosti v obci, která je obecnou úpravou stanovena na 50 km/h. Žalobci je třeba dát za pravdu v tom ohledu, že podle veřejně dostupné mapy www.mapy.cz je skutečně místo měření podle GPS souřadnic nikoliv v k. ú. obce Jihlava-Červený Kříž, nýbrž v obci Střítež. Nicméně to podle názoru krajského soudu nemění nic na skutečnosti, že z hlediska úpravy silničního provozu probíhá silnice I/38 v předmětném úseku obcí Jihlava-Červený Kříž, kdy je předmětný úsek této silnice vyznačen příslušnými dopravními značkami IZ4a a IZ4b, přičemž místo spáchání přestupku bylo dostatečně vymezeno kombinací údaje GPS souřadnic spolu s popisem obsaženým v záznamu o přestupku a úředním záznamu ze dne 9. 5. 2015. K tomu je třeba odkázat na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 10 As 206/2015-35, podle něhož správní orgán může ve výroku místo spáchání přestupku vymezit také částí obce, pokud označí místo dalšími podpůrnými údaji. Tak tomu bylo i v předmětné věci, a proto krajský soud nesdílí názor žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v otázce vymezení místa spáchání přestupku.

Námítky směřující proti práci správního orgánu s podklady pro rozhodnutí krajský soud vyhodnotil následovně. Prvostupňovému orgánu nelze při procesní pasivitě žalobce vytýkat, že se při dokazování spokojil s podklady získanými od Policie ČR a výpisem z evidenční karty řidiče. Teprve žalovaný byl konfrontován s námitkami žalobce týkající se místa spáchání přestupku a správnosti měření. Pokud žalobce v tomto kontextu namítal, že žalovaný se nemůže odkazovat na veřejně dostupné zdroje (mapové podklady), pokud jejich obsah nepromítne do správního spisu, krajský soud k tomu uvádí, že žalobci lze opět částečně přitakat v tom, že ve správním spisu měly být informace získané z veřejné datové sítě (internetu), z nichž správní orgán vycházel, založeny, a to buď v elektronické podobě obrázku staženého z příslušného mapového portálu, anebo alespoň v podobě tiskové sestavy (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, přístupný na www.nssoud.cz). V daném případě jde ovšem o mapový podklad, takže krajský soud má za to, že bylo možno přezkoumat postup žalovaného doplněním dokazování o tytéž mapové podklady, na které se odkazoval i žalobce a které žalovaný s největší pravděpodobností užil k přezkumu místa spáchání přestupku. Za této situace krajský soud v postupu žalovaného spatřuje vadu řízení, ovšem nikoliv takovou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Žalobce také zpochybnil samotné GPS souřadnice a zdroj, odkud je prvostupňový orgán čerpal, s tím, že použitý rychloměr je ověřen a lze ho používat jako stanovené měřidlo pouze k měření rychlosti, přičemž nedisponuje funkcí určovat svou polohu, nadto polohu měřeného vozidla. Proto se žalobce domnívá, že údaj o GPS poloze tak byl do Záznamu o přestupku zjevně zapsán obsluhou rychloměru. K tomu krajský soud uvádí, že GPS souřadnice uvedené ve výroku prvostupňového rozhodnutí souhlasí s GPS souřadnicemi uvedenými v záznamu o přestupku ze dne 9. 5. 2015. Z návodu k použití měřicího zařízení RAMER 10C přitom naprosto zřejmě vyplývá (zejm. s. 130), že pokud je přístroj vybaven GPS přijímačem, jsou do snímků zaznamenávány souřadnice polohy měřicího zařízení. Krajský soud proto považuje námítky žalobce v tomto směru za nedůvodné, neboť souřadnice jsou viditelné přímo na zaznamenaném snímku vozidla žalobce v záznamu o přestupku, přičemž jsou znovu uvedeny v textové části údajů z radaru. Ze záznamu o přestupku tedy plyne, že použitý měřič RAMER 10C evidentně byl vybaven GPS přijímačem.

Žalobce předestřel ještě další argumentaci směřující k prokázání teze, že místo spáchání přestupku se nenalézalo v obci, ale mimo obec. Především zpochybnil úsudek žalovaného vycházející ze svislých dopravních značek viditelných na fotografii z místa měření, avšak všechny jsou obráceny rubovou stranou, takže není patrné, o jaké značky se

jedná. Krajský soud zde opět částečně souhlasí se žalobcem, že úvaha žalovaného opřená o uvedené indicie může být toliko podpůrným argumentem, že žalobce se v momentě zaznamenání měřicím přístrojem nacházel se svým vozidlem v obci. Na druhé straně však na základě doplnění dokazování krajský soud položil najisto, že skutečně místo, kde byl žalobce změřen, se nachází podle mapových podkladů www.google.cz/maps (datovaných květnem 2014) za značkou informující o počátku obce Jihlava – Červený Kříž. Pokud žalobce dále argumentoval tím, že předmětný úsek silnice I/38 u výjezdu z čerpací stanice BČS nesplňuje znaky obce, totiž zastavěnost území, neboť jsou tam patníky nikoliv městská vegetace, pak krajský soud uvádí, že ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Podle ustanovení § 2 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že *„obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.“* Podle názoru krajského soudu je třeba vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená tolik, že obec by měla být vymezována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50, přístupný na www.nssoud.cz). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Ani tato námitka žalobce tedy není důvodná.

Dále se krajský soud věnoval skupině námitek týkající se kvalifikace přestupku, které částečně navazují na žalobcovu polemiku s vymezením „obce“. Podle jeho názoru materiální škodlivost takového skutku byla nulová, neboť v daném případě nedošlo k ohrožení zájmu, který je zákonem chráněn, totiž bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud k tomu uvádí, že nesouhlasí se žalobcem v tom, že by došlo k vymizení materiálního znaku a že by mohl charakter krajiny v předmětném úseku silnice I/38 být hodnocen jako důvod pro závěr, že spáchaný skutek není přestupkem, anebo že má být kvalifikován podle jiné skutkové podstaty pracující s jinými formálními znaky (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu). S touto námitkou žalobce nelze souhlasit, neboť na základě faktického charakteru úseku pozemní komunikace a terénu, v němž je vedena, nelze usuzovat na hranici nejvyšší povolené rychlosti v tomto úseku. Tato úvaha má podle názoru krajského soudu v posuzované věci místo při hodnocení společenské škodlivosti (závažnosti) spáchaného přestupku. K námitce, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí informace o formě zavinění, krajský soud uvádí, že žalobci lze v tomto ohledu přisvědčit, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není forma zavinění zmíněna. Nicméně je třeba poukázat na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 77 zákona o přestupcích, která se změnila k datu 1. 10. 2015. Původní znění § 77 zákona o přestupcích uvádělo, že *„Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu*

činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“ Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě za účinnosti této právní úpravy dne 2. 9. 2015. Ode dne 1. 10. 2015 již je v citovaném ustanovení výslovně zmíněna i forma zavinění jako náležitost výroku rozhodnutí. Krajský soud tedy nesouhlasí se žalobcem, že prvostupňové rozhodnutí bylo zatíženo vadou výroku, který byl následně potvrzen i napadeným rozhodnutím. K samotnému odůvodnění formy zavinění krajský soud uvádí, že odůvodnění prvostupňového orgánu (k němuž žalovaný nijak dále nepřispěl), lze ve shodě s žalobcem označit za paušalizované, nicméně v minimalistickém pojetí dostačující. Krajský soud je toho názoru, že u dopravních přestupků typu překročení nejvyšší povolené rychlosti nemá valného smyslu zkoumat, jakou přesnou formu zavinění mělo mít, neboť je to objektivně ze zjištěného skutkového stavu velice těžko rekonstruovatelné a lze ve většině myslitelných případů vycházet z toho, že jde o nedbalost. Krajský soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že minimálně nevědomá nedbalost musela být u žalobce dána, takže podmínky vzniku odpovědnosti za přestupek byly naplněny, přičemž v úvaze o výše sankce již forma zavinění nehrála roli (tzn. nebyla prvostupňovým orgánem hodnocena).

Pokud dále žalobce tvrdil, že v obci Jihlava, městská část Červený Kříž, neplatí obecným právním předpisem stanovená nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, ale místním značením dovolená nejvyšší rychlost jízdy 70 km/h, což doložil fotografií vloženou do žaloby, pak krajský soud toto tvrzení ověřoval dokazováním, přičemž podle fotografie získané z www.google.cz/maps, režim Streetview (tzn. evidentně téhož zdroje, z něhož čerpal i žalobce), není dopravní značka nejvyšší povolené rychlosti (70 km/h) ve směru jízdy od obce Štoky zobrazena. Krajský soud proto uvádí, že tvrzení žalobce se neprokázalo, přičemž navíc šlo o tvrzení, které nebylo vzneseno v průběhu správního řízení. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou a vzhledem k okolnostem případu za zcela účelovou.

K námitkám směřujícím proti výši uložené sankce krajský soud uvádí následující. Pokud žalobce namítl, že správní orgány porušily zásadu zákazu dvojího přičítání tím, že v hodnocení okolností rozhodných pro uložení sankce zmínily, že přestupek se stal v obci, krajský soud se s tím neztotožňuje. Uvedená věta je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí skutečně obsažena, nicméně podle přesvědčení žalovaného je třeba ji číst v kontextu navazující části textu, kde je uvedeno, že k přestupkovému jednání došlo v „ranních hodinách“ a „v blízkosti frekventované křižovatky“. Samotná frekventovanost křižovatky je poznatek, který je nepochybně znám prvostupňovému správnímu orgánu z úřední činnosti a nemusí být předmětem dokazování, navíc žalobce tuto skutečnost ve správním řízení nenamítal. Jakkoliv samotná skutečnost, že k jednání došlo v obci, je v obecné rovině pokryta formálním znakem skutkové podstaty a není možné ji považovat za přítěžující okolnost, v souhrnu a ve vzájemné souvislosti lze úvahu prvostupňového správního orgánu hodnotit jako přezkoumatelnou a zákonnou. Stejně tak žalobce poněkud účelově poukazuje na to, že ke stavu bodového hodnocení nelze při ukládání sankce za spáchaný přestupek přihlížet, neboť by se jednalo o porušení zásady zákazu dvojího trestání. Krajský soud poukazuje v tomto ohledu na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55 (přístupné na www.nssoud.cz), které pro takový výklad neskýtají žádnou přímou oporu a krajský soud i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Žalobce rovněž zpochybnil hodnocení záznamů v evidenční kartě řidiče s tím, že nelze přihlížet k bodovému hodnocení řidiče s poukazem na analogickou aplikaci institutu zahlazení, kdy ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce měl v období od 17. 7. 2006 do 21. 3. 2015 šest záznamů, z toho pak pět týkajících se překročení nejvyšší povolené rychlosti. K tomu krajský soud uvádí, že ve smyslu již ustálené judikatury správních soudů (viz k tomu

rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, dále zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, přístupné na www.nssoud.cz) nelze přihlížet k „zahlazeným“ přestupkům jako k opakovanému přestupkovému jednání (tzv. recidivě), tak jak byla později nově upravena v § 91a zákona o přestupcích od 1. 10. 2016 (tzn. s účinností po vydání napadeného rozhodnutí). Nicméně to neznamená, že by správní orgány nemohly hodnotit podle záznamů v evidenční kartě řidiče osobnost pachatele (tzn. sklony k páchání dopravních přestupků, ochota dodržovat předpisy, eventuálně konkrétní náchylnost k nedodržování konkrétních pravidel silničního provozu). Krajský soud uvedenou pasáž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí chápe jako hodnocení osobnosti žalobce jako pachatele přestupku, kde je zdůrazněno, že téměř všechny přestupky spáchané v období devíti let se týkaly nedodržování pravidel o nejvyšší povolené rychlosti. Naproti tomu, prvostupňový orgán nijak nedovožoval, že šlo o recidivu či snad zvlášť přitěžující okolnost, pouze uvedl, že to žalobci nesvědčí ve prospěch, což lze považovat za srozumitelné a přezkoumatelné hodnocení osobnosti pachatele.

VII. Závěr a náklady řízení

V souhrnu krajský soud uzavírá, že byť správní řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, trpělo určitými vadami, které krajský soud identifikoval a vyhodnotil, nedospěl k závěru, že by tyto vady způsobily nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Na základě doplněného dokazování dospěl krajský soud k tomu, že veškeré žalobní námitky jsou nedůvodné, a proto rozhodl ve věci samé tak, že žalobu zamítl (výrok I).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. srpna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová